Σικελίας, τὸ δὲ τῆς Ἰταλίας, τὸ προσαγορευόμενον Ῥήγιον, ἐκ μεγάλου πελάγους εἰς στενὸν συγκλείεσθαι· πύτου δὲ γινομένου, κῦμα μετέωρον αἴρειν σὺν πολλῷ βρόμῳ ὅπῃ πάνυ πολὺ τόπον τῆς ἀκτῆς φέρᾳ, ὥστε τοῖς μακρὰν ἀπέχουσι, συμβαίνει τὸν μετεωρισμὸν, ἐκ ὁμόμορφον φαινόμενον θαλάσσης ἀναφορὰ, λευκὸν δὲ καὶ ἀφρῶδες· παραπλήσιον δὲ τοῖς δορυφόροις τοῖς γινομένοις ἐν τοῖς αὐτοπροβλήτοις χιμῶσι καὶ ποτὲ μὲν δυσὶν ὁμοῦ συμπίπτειν ἐπ' ἀμφοτέρου τοῦ ἀκρωτηρίου τοῖς κλύδωνας, καὶ ποιεῖν συγκλεισμὸν, ἀπίστον μὲν διηγεῖσθαι, αὐτοψεὶ δὲ τῇ ὄψει θεάσασθαι· ποτὲ δὲ δύο τοιούτοις ἐν τῇ τοῦ θαλάσσου ἀρχῇ, οὐτω βαθεῖαν καὶ φρικώδη τὴν ἀποψιν ποιεῖν τοῖς ἐξ αἰφνίδιος θεωμένοις, ὥστε πολλοὶ μὴ μὴ κρατεῖν ἑαυτῶν, δυὰ πτήσσειν σκοτεινοῖς ὑπὸ τοῦ δίνος. ἐπειδὰν δὲ προσαγαγὸν τὸ κῦμα πρὸς ὁποτέρου τῶν τόπων, καὶ μεταφέρεσθαι ἕως τοῦ ἄκρου, πάλιν εἰς τὴν ὑπορρέουσαν θάλασσαν κατενεχθῆ, τότε δὴ πάλιν σὺν πολλῷ μὲν βρυχηθμῷ, μεγάλας δὲ καὶ τραχείας δίνας τὴν θάλασσαν αἰαζεῖν καὶ μεταφέρεσθαι κυκώμενον ὑπὸ βυθῶν, παντοδαπὰς δὲ χρόας μεταλλάσσειν· ποτὲ μὲν γὰρ ζωφερὰν, ποτὲ δὲ κυανοῦν, πολλάκις δὲ πορφυρίζουσαν διαφαίνεσθαι· τὸν δὲ δρόμον καὶ τὸ μῆκος αὐτῆς, ἐπὶ δὲ πρὸς τούτοις τὴν αἰάρρεσιν, οὐδὲ ἀκούειν οὐδὲν ἕρπετὸν, οὐδ' ὁρᾶν ὑπουδόμενον φύσιν δὲ πάντα πρὸς τὰς ὑπακοὰς ὑπωρείας. λήγοντος δὲ τοῦ κλύδωνος, τὰς δίνας μετέωρος φέρεσθαι, ποικίλας οὔτως τὰς ἀναφορὰς ποιουμένας, ὥστε δοκεῖν φρικτότερον ἢ πινὰ δῶν μεγάλων ὄφεων ἀπειράκις παρομοίους τὰς κινήσεις ἀποτελεῖν.

Φασὶν οἰκοδομούντων Αἰολιωτῶν τὸ τῆς Δήμητρος ἱερὸν τῆς ἐν Ἐλευσῖνι, πρεσχρωμένου λίθου πέτρας δύρεθεῖσαι χαλκοῦ, ἐφ' ἧς ἐπιγράφαι, Δηιόπης τόδε σῆμα [Δημήτερος]. οἱ μὲν λέγουσι Μουσαίου τὴν γυναῖκα, τινὲς δὲ Τριπτολέμου μητέρα γενέσθαι. Ἐν μιᾷ τῶν Αἰόλου προσαγορευομένων νήσων, πλοῦτος τὰ φασὶ γενέσθαι φοίνικων· ὅθεν καὶ φοινικῶδη καλεῖσθαι. καὶ οὐ μόνον εἶναι τὸ λεγόμενον ὑπὸ Κλεωδένους ἀλκῆς, ὅτι ἀπὸ Φοινίκων τῆς Συρίας τῶν τὴν παραλίαν οἰκούντων, τὸ φυτὸν ἔλαβε τὴν προσηγορίαν· διὰ καὶ αὐτοὶ τοὶ Φοίνικες ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων φασί τινες προσαγορευθῆναι, διὰ τὸ περόντες πλέοντας τὴν θάλασσαν, ἢ ἀποβαίνοντας, πάντας ἀποκτείνειν καὶ φονεύειν. καὶ κατὰ γλῶσσαν δὲ δὴ τὴν Περσικῶν, τὸ ἀμφίξαι, φοινίξαι.

Τῆς κατοικούσης Αἰγιακῆς χώρας περὶ τὴν ὀνομαζομένην Ὑπατὴν λέγεται

A Italiæ oram, quam Regium vocant, ferire. delatúmque ex mari vasto in angustias postremò concludi, atque ibi fluctum sublimem tolli, sonitu magno, spatióque altissimo, vt procul distantibus conspicua sit hæc aquarum ebullitio, vtputa alba, & spumosa, nec similis maris incremento. Hæc vt incredibiliter narrantur, ita contueri oculis nemo sustinet. Interdum enim diffusi rursus ex collisione mu-

B tua æstus adeò profundum, ac horribilem aspectum necessariò intuentibus prębent, vt nonnulli præ timore animi impotentes, velut offusa oculis tenebra concidant. Postquam verò ad alterutram partem fluctus allisi, sublatíque ad litus supremum, denuò in subiectum mare deuoluntur, tum magno rugitu, cum vorticibus & immensis, & crebris ex imo fundo ebullit, ínque gyrum eleuatur, & o-

C minigenos etiam colores reddit. Interdum enim ater, nonnunquam cæruleus, frequenter purpureus apparet. Cæterùm cursum, ac immensitatem fluxus, refluxúsque ne reptilia quidem vel audire, vel videre sustinent, quocirca ad radices montium iuxta confugiunt. Tempestate autem desinente, in sublime efferuntur voragines, specie relucente varia, turbinibúsque, ac

D motibus ventorum, aut ingentium serpentum spiris non absimiles. Aiunt Athenienſibus templum Cereris Eleusinæ extruentibus, porrectam à petris columnam æream inuentam, cui inscriptum erat, Deropes hoc sepulchrum, quam, alij Musæi vxorem, alij verò Triptolemi matrem fuisse perhibent. Iuxta Æolias insulas, vt vocant, vnam ferunt palmis arboris abundantem, nomen ex eo traxisse vt Phænicusa appellaretur. Itaque

E falsò Callisthenes asserit à Phœnicibus Syriam litoralem incolentibus, arbori nomen hoc inditum. Verùm à Græcis aiunt quidam phœnices appellatos, quòd primi maria nauigantes, quocunque appellerent, omnes necarent. Sed & Peræborum lingua φοινίξαι trucidare significat. Circa Hypatam vrbem dicitur